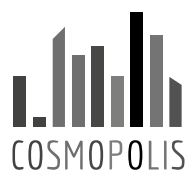
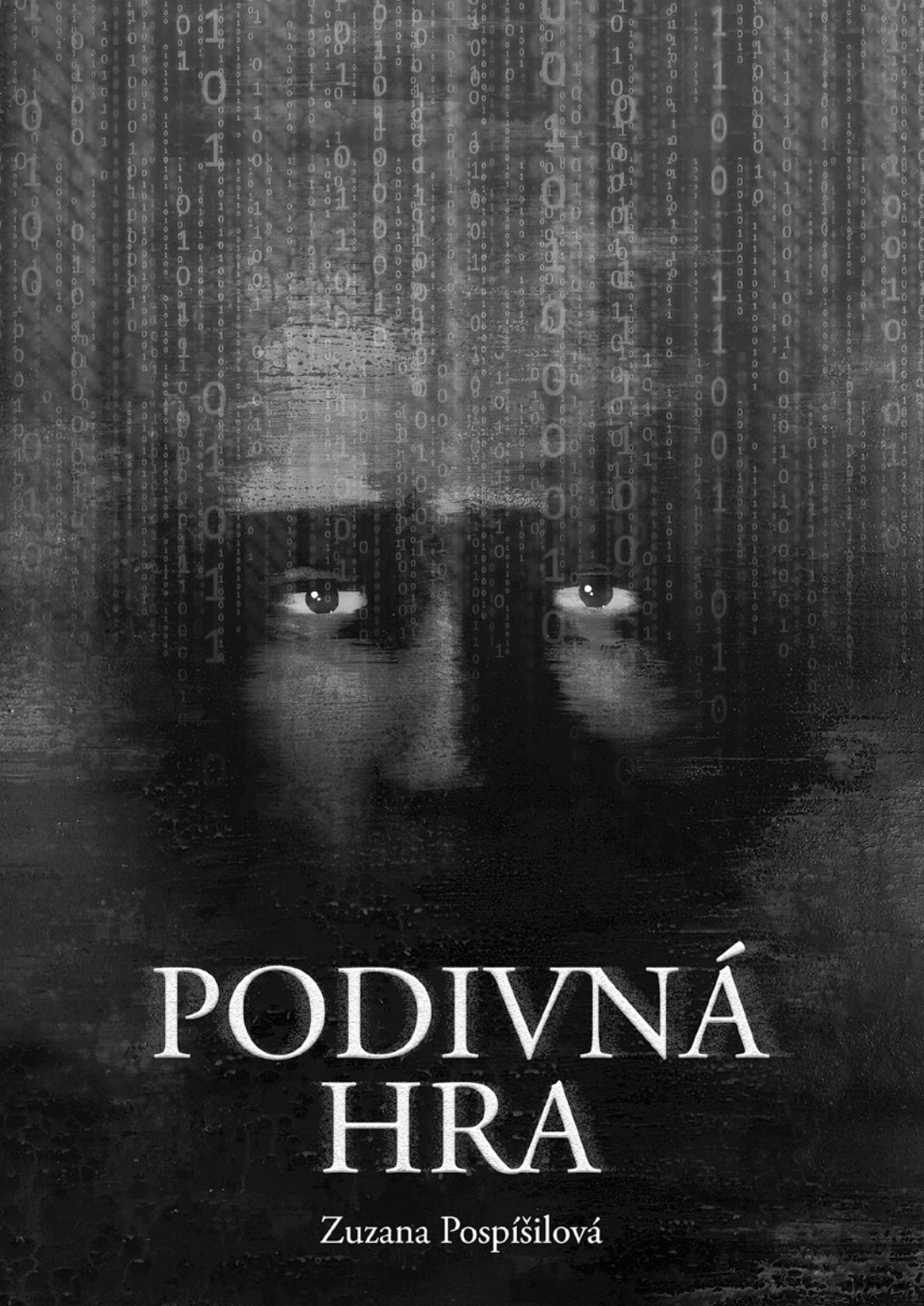

PODIVNÁ HRA

Zuzana Pospíšilová

PODIVNÁ HRA

Zuzana Pospíšilová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

PODIVNÁ HRA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Cosmopolis

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 6497. publikaci

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 368

Vydání 1., 2017

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2017

Cover Illustration © allphoto.cz

ISBN 978-80-271-9645-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9644-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-0290-7 (print)

PODIVNÁ
HRA

Karla odložila rozečtenou knihu na noční stolek. Chtělo se jí spát, ale v hlavě se jí honily myšlenky. Co musí všechno udělat? Došlo mléko, tak se zítra po práci zastaví nakoupit. Lucku zaveze na kroužek, nachystá večeři, vyvenčí psa.

Při pohledu na prázdnou půlku postele si vzpomněla na svého muže. Potichu se vykradla z postele. V obýváku ještě hraje televize. Pomalu otevřela dveře.

„Nespíš?“ špitla potichu.

„Ne, neboj,“ odpověděl a dál sledoval fotbalový zápas. Měl ztlumený zvuk, aby neprobudil holky ve vedlejším pokoji.

Políbila ho, popřála dobrou noc a šla spát.

V práci se mořila se složitým účetnictvím. Ekonomku vystudovala proto, že měla ráda matematiku, ale po tolika letech už jí čísla občas lezou na nervy.

„Nešla bys se mnou večer na zumbu?“ zeptala se Laura, se kterou Karla sdílela kancelář.

„Ráda bych, ale dneska mám lítačku. Lucka si usmyslela, že se chce naučit hrát golf, tak ji musím zavést do klubu.“

„Aha, tak nic,“ prohodila Laura a dál zběsile tůkala do kalkulačky.

Večer na sebe byla Karla pyšná. Zvládla nákup, golf s dcerou, zkontrolovat holkám úkoly a uvařit večeři. Po sedmé dorazil z práce i Marek.

„Ahoj, jaký byl den?“ zeptala se Karla.

„Normálka,“ odpověděl a nakukoval pod pokličku. Věděla, že víc z něj stejně nedostane, tak prostřela stůl a naservírovala večeři.

Lucka s Eliškou se postaraly o nádobí. Marek si vzal svůj notebook, a tak si Karla taky sedla k počítači. Už dlouho nebyla na webu. V rámci projektu má na starosti bezplatné ekonomické poradenství, tak musí občas odpovídat na dotazy. Některé jí sice mnohdy připadají naprosto mimo, ale musí být vlídná a seriózní.

Kromě obvyklých podnikatelských otázek na daně se mezi dotazy objevilo něco nečekaného. *Karlo, miluji tě, jsi má vysněná žena.*

Karle se rozbušilo srdce. Napsal Karlo? To je fakt pro ni? Co na to má odpovědět? Na to se odpovědět nedá. Že by to napsal její muž? Třeba ji chtěl překvapit.

„Marku, můžeš na chvilku?“ zavolala na něj lehce rozechvělým hlasem.

„Děje se něco?“ zeptal se, aniž zvedl oči od svého notebooku.

„Pojď se na něco podívat, prosím!“

Neochotně se zvedl z křesla. Myslel, že zase někde špatně klikla, rozhodil se jí počítač, a on to bude muset celý večer dávat do kupy.

„Koukni,“ hodila hlavou směrem k monitoru a prstem ukázala na vzkaz.

„Hm, a co jako?“ zabručel.

„To jsi psal ty?“ zeptala se s nadějí na vysvětlení.

„Asi nákej trouba. To smaž!“ navrhl. Celá záležitost by se tím uzavřela, ale Karla se cítila dotčená.

„Tobě je jedno, že mě někdo miluje?“

Podíval se na ni pohledem, který by složil i mrtvého, a tak raději mlčela. Odpověděla na ostatní dotazy, ale zvláštní vzkaz nesmazala. Musí ho ráno ukázat Lauře.

Napustila si horkou vodu, vzala si do koupelny rozečtenou knížku, ale nemohla se soustředit. Je to fakt divný. Třeba si z ní

takhle někdo utahuje. Už dávno není ve věku, kdy by se do ní mohl někdo zamilovat.

Večer jí to nedalo a ze zásuvky nočního stolku vytáhla krabičku s milostnými dopisy od Marka. Už dlouho od něj neslyšela, a hlavně neviděla žádná hezká slova. Už skoro ani nezná jeho rukopis. Dneska se všechno píše jen na počítači. Musela se pousmát. Vypadá to jako tajná zašifrovaná zpráva. Jedno písmenko může s trochou fantazie představovat celou abecedu. Pustila se do čtení a přitom jí po tváři stékaly slzy dojetí.

„Co to zas je?“ zeptal se Marek, když vešel do ložnice.

„Víš, žes mi kdysi psal krásné dopisy?“ zasnila se a usmála se na něj.

„Vím,“ odpověděl hrdě Marek a jeho našťvaný výraz byl najednou pryč. Vzal rozečtený dopis Karle z ruky. Položil ho na noční stolek a něžně ji políbil. Přivřela oči a připadala si jako tenkrát, před dvaceti lety.

Když něžnosti skončily, Marek nevstal jako obvykle, ale zůstal vedle ní ležet. Chytil ji za ruku a řekl: „Ve firmě se nám začalo dařit. Co kdybych nám platil víc peněz na pojistku?“

„Klidně,“ odpověděla Karla a víc o tom nepřemýšlela.

Teprve pak se Marek zvedl a šel se umýt. Karla ho spokojeně následovala.

Marek odešel do práce brzo. Jako šéf chtěl jít ostatním příkladem. Navíc teď má novou sekretářku. Paní Ilona byla sice

spolehlivá, ale rozhodla se odejít do důchodu. Předtím mu za sebe stačila sehnat náhradu. Marek nesnášel výběrovky. Za tu chvilku při pohovoru se stejně nic nedozví. Každý se přetvařuje a snaží vypadat lepší, než ve skutečnosti je. Jedna přímluva spolehlivého člověka je lepší než deset kol výběrového řízení. Nechápal, jak se Iloně podařilo sehnat zrovna Petru. Byla schopná, opravdu krásná, a navíc údajně bez závazků. To je naprosto dokonalá kombinace, která se vyskytne s pravděpodobností jedna ku deseti tisícům.

„Dáte si čaj, nebo kávu?“ zeptala se Petra, sotva Marek vstoupil do kanceláře.

Marek byl na chvilku zaskočený. První, na co myslel, nebylo pít, ale Petřin příjemný hlas.

„Kafe. S mlékem a cukrem, prosím,“ odpověděl Marek.

„Cukr a mlíko – do rakve víko,“ zašprýmovala Petra polohlasně. Marek se sám pro sebe usmál, ale dělal, jako že tu poznámku přeslechl.

„Tak co ta pojistka?“ zeptala se Petra, když se vrátila do Markovy kanceláře se šálkem horké kávy.

„Jo, ano,“ odpověděl Marek.

Petra si přivydělávala ještě jako pojišťovací agentka, tak svého nového zaměstnání okamžitě využila ke sjednávání nových smluv. Je přirozené, že šéf byl na ráně jako první. Když jí chtěl nejprve odmítnout, protože už pojistku má, hned mu začala nabízet nějaké další výhody. Kdyby částky trochu navýšil, určitě by se mu to časem vyplatilo.

Marek ve skutečnosti o žádné pojištění nestál, ale nechtěl Petru odmítnout. Prostě jí chtěl udělat radost. Doma to s manželkou taky probral, tak mu nic nebrání pojistku zvýšit. Jemu to nic neudělá a Petru to potěší.

„Tak to máme pro případ úrazu, hospitalizace a smrti,“ sumírovala Petra. Marek ji ani moc neposlouchal. Prohlížel si její štíhlé zápěstí, ve kterém držela pero, a postupně si troufal očima bloudit výš.

„Dáš si?“ zeptala se Laura a na stůl položila talířek s malými koláčky.

„Tys pekla?“

„Já ne, ale sousedka. Prý nějaký úplně nový recept. Představ si, že do těsta dává majonézu.“ Karla se zatvářila nedůvěřivě, ale Laura ji pobídla: „Jen ochutnej, jsou fakt skvělý!“

Karla se zakousla. Opravdu se jen rozplývaly. „Fakt je to moc dobrý,“ pochválila Karla a sladké sousto zapila svou obvyklou ranní kávou. Bez cukru.

„Klidně si vem ještě, já to sama nesním,“ lákala Karlu kolegyně.

„Kdybych měla o pár let a o pár kilo méně, tak bych si dala, ale ve svém věku už se musím hlídat.“

Laura nechápavě zavrtěla hlavou. Ještě jí nebylo ani třicet, byla svobodná, bezdětná a nezávislá. Žila v úplně jiném světě než Karla.

„Když nad tím tak přemýšlím, tak mám o sedmnáct kilo víc, než když jsem se vdávala.“

„Fakt, jo? Tak tos musela být pěkná tyčka, protože teď vypadáš dobře,“ snažila se Karle zalichotit Laura.

„Vdávala jsem se před sedmnácti lety. To je každý rok jedno kilo,“ povzdechla si Karla a otevřela stránku, na které odpovídala na dotazy. „Hele,“ ukázala směrem ke svému počítači.

„Dobry! To musí potěšit, ne?“ řekla rozverně Laura.

„Vůbec nevím, co si o tom mám myslet,“ loudila Karla o radu u své sice mladší, ale zkušenější kolegyně.

Laura chvíli zírala do monitoru a pak dostala nápad.

„Tak si ho trochu prolustrujem!“

Karla nechápavě zvedla obočí.

„Jak to chceš udělat?“

„Přemýšlej! Každý vzkaz ti přijde z nějakýho počítače. Když zjistíš jeho IP adresu, tak budeš vědět, odkud píše.“

„A to jde?“ nechápala Karla. Počítačům rozuměla asi tak jako její muž pletení.

„Zjistím, kdo má na starosti administraci téhle stránky, a jednoduše se ho na to zeptám. Jasný jako facka, ne?“

Karla pokrčila rameny a pustila se do práce. Nechtěla v kanceláři sedět až do večera.

Před polednem někdo zatukal na dveře kanceláře a hned nato se objevila rozesmátá kudrnatá hlava. Byla to Helena.

„Čau holky, jdete na oběd?“

„Jasně,“ odpověděla za obě Laura.

V restauraci bylo plno, jako každé poledne, ale jeden volný stůl se přece jen našel.

„Tak co je novýho?“ vyzvíдалa Helena, aby ukrátila dlouhou chvíli při čekání na jídlo.

„Laura má recept na koláče z majonézy,“ řekla Karla a Helena vytřeštila oči.

„Dám ti ochutnat. Po obědě se stav s káféčkem,“ mrkla na Helenu Laura.

„To si piš, že přijdu,“ slíbila Helena.

Pak nastala delší pauza, která Lauře připadala trapná, a tak měla potřebu ji vyplnit další novinkou: „A Karla má ctitele!“

Helena vytřeštila oči ještě víc.

„A co manžel?“

„Klid!“ usadila ji Karla. „Přesně takhle se dělají drby. Jen mi někdo napsal na stránky, že mě miluje. Nic víc!“

„Nic víc? Páni! Tohle už jsem neslyšela, ani nepamatuju. Co bych za to dala,“ zasnila se Helena. Pak se vzpamatovala a zeptala se: „Tušíš, kdo to je?“

Karla mlčky zavrtěla hlavou.

„Už se na tom pracuje, pátrání zahájeno,“ hlásila energicky Laura a začala Heleně vysvětlovat, jak zkusí zjistit IP adresu. Karla jen mlčky poslouchala. S počítačem uměla jen to nejnnutnější. Když chodila do školy, tak se učila programovat na starých primitivních íkvěčkách a péemděčkách. Programování je silné slovo. Spíš se učila vytvořit vzorec pro výpočet obvodu nebo obsahu čtverce a podobné neužitečné ptákoviny. Kolegyně jsou jen o pár let mladší, ale tohle nechápou. S internetem se seznámily hned potom, co se naučily číst, ona až na vejšce.

Zrovna když se Helena přiřítla s hrnkem kávy, zazvonil Lauře na stole telefon. Zvedla ho a vesele s někým švitořila. Helena si zatím nabídla koláček a bavila se s Karlou o dovolené. Její manžel objednal zájezd na Kanárské ostrovy, tak se potřebovala pochlubit.

„Tak nevím, jestli se máš radovat, nebo ne,“ vstoupila jim do hovoru Laura, která právě odložila telefonní sluchátko.

„Ten tvůj citel ti už psal dřív pod jiným jménem. Ptal se na daňové úlevy nebo něco takového.“

„Jo?“ zeptala se Karla a stále nechápala, co si o tom má myslet.

„Na tom by nebylo nic divného,“ pokračovala Laura a schválně obě kolegyně napínala.

„Zjistila jsi ještě něco?“ nevydržela to Helena.

Laura si vzala koláček a přikývla. Helena i Karla jí zvědavě visely na rtech a čekaly, až dožvýká sousto a řekne jim víc.

„Používá proxinu,“ nadhodila Laura.

„Co to jako je?“ nechápala Karla.

„Proxy připojení. Aby se nezjistilo, z jakýho počítače píše, tak používá zprostředkovatele.“

Karla ani Helena nebyly o nic chytřejší.

„Kdyby to bylo někde v Evropě, tak se to prý dá snadno dopátrat, ale on používá proxy připojení přes Čínu.“

„Takže mi píše Číňan?“ zeptala se Karla a připadala si jako praštěná.

„Ješššmarjá!“ plácla se do čela Laura. „Žádnej Číňan to není, ale nejspíš to bude takovej ten týpek, co se nabourává do počítačů a dělá všelijaký nepravosti.“

„Myslíš hacker?“ zeptala se Helena.

„Možná,“ pokrčila rameny Laura.

„Takže se žádná láska nekoná?“ zeptala se Helena zklamaně a Laura znova pokrčila rameny. Karla se snažila vtipkovat, ale bylo vidět, že ji to mrzí. Nejvíc asi to, že si někdo hraje s jejími city. Takové věci se přece neříkají jen tak. I Marek takovými slovy šetří. Vlastně už je neříká skoro vůbec.

Konečně víkend. Marek byl nezvykle plný energie a dokonce navrhl, že by si mohli zajet někam na výlet. Holky byly rády

a Karla taky. Byla si dobře vědoma toho, že obě pomalu dospívají a za pár let už po společných výletech toužit nebudou.

„A kam pojedeme?“ zeptala se Eliška.

Karlu nenapadlo nic jiného než zoologická zahrada, ale Marek navrhl výlet na zámek.

„Jo, tati, to je super nápad,“ radovala se mladší Lucka. Eliška taky souhlasila, a tak bylo rozhodnuto.

Lucka si užívala prohlídku zámeckých komnat, Elišku uchvátila obrovská knihovna a Karla byla nejspokojenější v zámecké zahradě. Sluníčko hezky svítilo a jedna bohatě zdobená lavička byla kupodivu volná. Posadila se, chytila Marka za ruku a zavřela oči. Hezké chvíle bohužel trvají jen krátce. I teď Karlu vyrušilo zvonění telefonu. Tentokrát to nebyl Markův pracovní, ale její.

„Ahoj, mami. Ne! Jsme na zámku. Ne, proč? Myslíš? Neboj. Tak ahoj a pozdravuj!“

„Co chtěla?“ zeptal se Marek. Bylo mu jasné, že to byla její matka.

„Ale nic zvláštního,“ mávla rukou Karla. Když viděla, že se holky nedívají, tak mu ještě pošeptala: „Až budeme sami, tak ti něco prozradím!“

Marek pozvedl obočí. „Jsem napnutý jak struna!“

„Tak dávej pozor, ať nepraskneš!“ usmála se a zvedla se z lavičky.

„U brány jsem viděla hezkou cukrárnu. Nezajdeme si na zákusky?“ zeptala se Eliška. Karla mrkla na Marka a ten chvíli mlčel, aby holky napíнал.

„Tak když jinak nedáte,“ souhlasil nakonec.

Po kávě a zákusku se vydali na zpáteční cestu. Nechali Britu doma samotnou, tak se nechtěli dlouho zdržovat.

Po obvyklých domácích nezbytnostech jako nácpaní pračky špinavým prádlem, vyluxování a vytření podlahy si Karla konečně sedla vedle Marka k televizi.

„Není tam něco jinýho než tenis?“ zeptala se opatrně.

Marek pokrčil rameny, ale ovladač jí nepůjčil.

„Dala bych si film, nějakou romantiku,“ nadhodila.

„Já ne,“ řekl Marek na rovinu. „Příliš mnoho romantiky škodí!“

Vzala si tedy jehlice, klubíčko vlny a pustila se do pletení. V zimě se teplá čepice bude hodit.

„Napadlo tě někdy, že bychom si mohli někam vyrazit sami dva?“ zeptala se Marka a oči měla přilepené k jehlicím.

„A co Brita? A holky?“ zeptal se po chvilce přemýšlení.

„Kdybych požádala mamku, třeba by si holky vzala k sobě. Nebo by mohla přijet sem.“

„Hm,“ odpověděl neurčitě.

Neměla odvahu se zeptat, jestli to znamená ano nebo ne, ale neodpustila si poznamenat: „Ani na svatební cestě jsme spolu nebyli.“

Opravdu nikde nebyli. Nejdřív neměli peníze, pak pro samou práci neměli čas a nakonec se narodila Eliška a po ní hned Lucka, tak nebyla příležitost.

Marek neodpověděl. Věděla, že si to musí nechat projít hlavou.

Po večeri si šly holky do postele číst a Karlu napadlo, že Markovi slíbila prozradit tajemství.

„Víš, že je Eliška zamilovaná?“

„Na tom není nic divnýho, ne?“ odpověděl Marek.

„To sice ne, ale je divný, že to napsala babičce, a mně nic neřekla,“ uvažovala nahlas.

„Jak napsala?“ zpozorněl Marek.

„Mailem. Prý se zamilovala do Luďka Kolomaze.“

„To je zvláštní jméno. Luďka znám akorát Sobotu. To jméno se snad už ani nedává, ne?“ přemýšlel Marek.

„Nevím,“ odpověděla popravdě Karla. Sice to opravdu nedávalo smysl, ale byla ráda, že mají společné téma hovoru. Jinak bývá Marek myšlenkami většinou ve své firmě.

„Tak si to zjistíme,“ řekl a energicky vstal, aby si došel pro svůj notebook. Zapnul ho a něco vytůkal do vyhledávače.

„Co to máš?“ zeptala se a zvědavě mu nahlížela přes rameno.

„To je internetová stránka, kde se dá zjistit, kolikrát se v naší populaci vyskytuje konkrétní jméno nebo příjmení, a kde přesně.“

„To jsou věci,“ divila se Karla.

„Je to vytvořeno podle posledního sčítání lidu, takže jestli Luděk Kolomaz nemá míň než tři roky, tak ho tu najdeme.“

Během chvilky se na monitoru objevil soupis jmen. Marek hleděl do notebooku a pak řekl: „Tak je mi líto, ale Kolomaz žádný neexistuje. Je tu Kolomáza, Kolomazník, Koloman, ale Kolomaz ani jeden.“

Karla si musela sednout. Nějak jí to nešlo na rozum.

„A Luděků je sice asi patnáct tisíc, ale věkový průměr je kolem padesáti let. Předpokládám, že by se Elda zamilovala spíš do svého vrstevníka než do dědouška.“

„Obávám se, že tohle je nad moje chápání. Zítra to zkusím před Eliškou nenápadně nadhodit,“ řekla Karla a šla si napustit horkou vanu. Stále dokola o tom všem přemýšlela. Marek se zatím bavil vyhledáváním jmen a příjmení svých kolegů nebo knižních hrdinů.

„Jak bylo ve škole?“ zeptala se Elišky, když přišla domů.

„Jo, dobrý. Tu písemku z dějáku jsme nakonec nepsali. Až v pátek.“

„Super. Tak budeš mít aspoň čas se na to pořádně připravit,“ řekla Karla a pak šla rovnou na věc: „Nepsala jsi v poslední době nějaký mail?“

„Ne,“ odpověděla Eliška stroze.

„Ani babičce?“ zeptala se Karla přímo.

„Já ne, to babička mi napsala mail. A dost divnej. Vypadalo to, jako by to chtěla poslat někomu jinýmu, ale spletla se,“ bránila se Eliška.

Karla byla zmatená.

„A nevadilo by ti, kdybych se na to podívala?“

Eliška mlčky přikývla. Zapnula počítač a přihlásila se do své mailové schránky. „Tady, dívej!“

„*To je hezké, že ses zamilovala. První láska je vždycky nejhezčí!*“ četla nahlas Karla a Eliška se hned dožadovala podpory.

„Divný, vid’?“

„To vypadá, že ti odpovídá na mail, který jsi jí napsala ty,“ přemýšlela nahlas Karla.

„Ale já jí fakt nic nepsala!“ dušovala se Eliška.

Karla se myší proklikla do odeslané pošty, ale žádný mail od Elišky pro babičku tam nebyl. Zkusila ještě otevřít koš.

„Hele! Tady to je!“

Eliška si mail přečetla a málem se rozplakala.

„Já nikoho takovýho neznám! To jsem nepsala já!“

„Eliška Kolomazová,“ posmívala se jí mladší sestra a Eliška uraženě odběhla do pokojíku. Zabouchla dveře, plácla sebou na postel a plakala jako malé dítě.

„Tos nemusela,“ obrátila se na Lucku Karla. „Vypadá to, že opravdu o ničem neví. Asi si z ní někdo vystřelil. Představ si, že by se to stalo tobě!“ snažila se domlouvat Lucce.

Zavřela Eliščin mail a šla ji utěšit.

Lehce zaklepala na dveře pokojíku. „Můžu?“

Nikdo se neozýval, tak opatrně vstoupila.

„Neplač. Asi někdo zjistil tvoje heslo a pak se ti naboural do mailu. Kdo seděl vedle tebe při informatice?“

„Jana. Vždycky sedím s Janou,“ odpověděla tiše Eliška.

„Myslíš, že by Jana mohla udělat něco takového?“ zeptala se opatrně Karla.

Eliška pokrčila rameny, ale Karla rázně vstala. „To se mi nezdá. Na Janu mi tyhle legrácky nesedí. Každopádně je jasný, že někdo zná tvoje heslo, tak si ho musíš změnit. Až přijde táta, tak ti s tím večer pomůže. A už nebreč!“

Eliška se vysmrkala a vstala z postele.

„Uděláme si nějakou dobrou večeři, co říkáš?“ navrhla Karla.

„Těstovinový salát?“ zeptala se Eliška a Karla přikývla.

„Pomůžeš mi?“

„Jasně,“ odpověděla pohotově Eliška. Evidentně pookřála.

Lucka se do přípravy večere zapojila taky, tak to bylo hotovo raz dva.

„Budeme čekat na tatku?“ zeptala se Lucka. Už měla hlad.

„Zkusím mu zavolat a zeptat se, kdy dorazí,“ řekla Karla. Sotva vzala do ruky telefon, přišla esemeska. „Že by táta?“

Otevřela zprávu a přečetla si ji.

„Byl to tatka?“ vyzvíдалa Eliška.

„Ne, teta Monika. Chce půjčit něco na čtení,“ odpověděla Karla a hned se zvedla, aby sousedce vybrala pár knížek ze své velké knihovny.

Vtom dorazil Marek. „Ahoj holky,“ volal od dveří. „Co hledáš?“ zeptal se překvapeně, když našel Karlu před knihovnou.

„Monika chce půjčit nějakou oddechovku. Nestihla zajít do knihovny a asi má čtenářskej absták,“ vysvětlila manželovi. Marek se usmál a hleděl, co holky chystají na stůl.

Po večeři Karla požádala Marka, aby Elišce pomohl změnit heslo v e-mailové schránce.

„Jasně,“ souhlasil Marek a sedl si k počítači. Společně s Eliškou hledali nějaké neotřelé heslo, které by mělo čísla i velká a malá písmena a zároveň se dalo jakž takž zapamatovat.

Marek měl dnes v práci trochu volněji. Když mu Petra uvařila ranní kávu, přisedla si k němu a chtěla si povídat.

„Prý jste ženatý,“ začala opatrně.

Marka potěšilo, že se na něho Petra informovala. Bylo to poprvé, co by své manželství nejraději zapřel, ale musel s pravdou ven.

„Přesně tak,“ odpověděl.

„Vaše žena se určitě má,“ zasnila se Petra. Moc přirozeně to nepůsobilo, ale to bylo Markovi v tu chvíli jedno.

„Určitě jezdíte na nějaké romantické víkendy. To bych si taky nechala líbit,“ prohlásila mladá sekretářka.

Marek nechtěl přiznat, že svou ženu vlastně nikdy nikam nezval. Jen s holkama, a to byl dárek spíš pro ně.

„Vlastně jsem zrovna chtěl objednat nějaký wellness pobyt, ale musím zajistit hlídání pro holky,“ odpověděl vyhýbavě.

„Já vám s tím výběrem pomůžu,“ nabídla se Petra.

„Nejdřív musím zajistit to hlídání,“ odpověděl a zvedl telefon, aby zavolal Karlině matce. Byla asi jediná, kdo mohl kdykoliv, nikdy nic neodmítla.

Sekretářka přesně podle protokolu vypochoďovala z místnosti a zavřela za sebou dveře.

Když Marek zařídil, co potřeboval, otevřel spojovací dveře mezi svou kanceláří a sekretariátem.

Jeho sekretářka hned věděla, jak pořídil.

„Tak kdy?“ zeptala se.

Marek jí nadiktoval termín. I když si mohl dovolit cokoliv, raději se držel při zemi při stanovení horní hranice ceny.

„A u nás, nebo v zahraničí?“ zeptala se Petra a s nadšením se usadila za svým počítačem, aby se pustila do výběru.

„To je vlastně jedno. Ale ať to není zas moc daleko. Dlouhé trasy musím odřídit vždycky sám.“

O víc už se Marek starat nemusel. Odešel do své kanceláře, aby se věnoval pracovním záležitostem. Na rozdíl od jiných dní si ale nechal dveře otevřené, aby mohl Petru po očku sledovat.

Sekretářka zatím brouzdala po internetu a podle zadaných kritérií vyhledávala víkendový pobyt pro šéfa a jeho ženu. Nejprve se dívala na destinace, které by se líbily jí samotné, ale pak usoudila, že na víkend nejede ona. Alespoň zatím. Jeho ženě bude určitě stačit něco obyčejnějšího.

Dny utíkaly jeden jako druhý, pořád stejný kolotoč. Až jednou zazvonil telefon.

„Mamka?“ divila se Karla. „Co asi chce?“ Zmáčkla tlačítko odmítnout, ale jen proto, aby jí zavolala zpátky.

„No čau, děje se něco?“ zeptala se.

„Ale nic. Jen jsem ti chtěla říct, že holky pohlídám.“

„Jo? Aha! A proč?“ nechápala Karla a snažila si vzpomenout, kdy mamku žádala o hlídání.

„Volal mi Marek, jestli můžu přijet na prodloužený víkend.“

„Já o ničem nevím,“ řekla popravdě Karla a pak jí svitlo. „Marek mi nic neřekl, asi chystá překvápko, tak zavolej jemu a já jako o ničem nevím, jo?“

„Dobře, holčičko, tak pa!“

„Kdo to byl?“ zeptala se zvědavě Laura, když viděla, že se Karla přitrouble usmívá.

„Máma. Asi před měsícem jsem se před Markem zmínila, že bych byla ráda, kdybychom si vyrazili někam sami dva.“

„Chceš říct, že jste pořád jenom s děčkama?“ nechápala Laura. Nemohla to chápat, protože vlastní děti ještě neměla.

„No,“ přiznala bez dalšího vysvětlování.

„Tak to bude něco,“ vybuchla energická Laura. „To by chtělo nějaký překvapení.“

Karla nevěděla, kam Laura míří. Ta to naštěstí poznala a objasnila sama.

„Kup si sexy prádýlko a vybalíš to, až když budete na hotelu sami.“

„Novou podprsenku bych fakt potřebovala,“ přiznala Karla.

„To by chtělo spíš krajkovou košilku, ať vypadáš jako víla,“ radila Laura.

„A kde se takové věci kupují?“ zeptala se nesměle Karla.

„Na netu najdeš všechno. Stačí jedno kliknutí a pak už jen čekáš na balík až domů,“ mrkla na ni Karla.

„Pomůžeš mi s tím?“

„Jasně,“ souhlasila ochotně Laura a pak se zeptala: „A kam jedete?“

Karla se začala smát. „Já vlastně nevím.“

„Cože?“

„Jen si myslím, že někam pojedeme, protože jsem se nedávno zmínila, že bych chtěla někam vyrazit jen ve dvou, a Marek se vykrucoval, že by neměl kdo pohlídat holky. No a teď mi volala máma, že se jí Marek ptal na hlídání, chápeš?“

„Jo, tak to chápu,“ přikývla Laura a pak se zahleděla do svého počítače. Bylo potřeba místo klábosení opět pracovat.

Večer byla Karla jako na trnách. Usmívala se a čekala, až Marek vyrukuje s překvapením. On se ale choval jako obvykle. Tohle Karla nechápala. Když měla něco na srdci, hned to na ní každý poznal.

Když se holky zavřely v pokojíku a poslouchaly Harryho Pottera na cedéčku, Karla si napustila vanu. Marek zatím pracoval na svém notebooku. Po koupeli si oblékla župan. Na pyžamo schválně zapomněla. Přisedla si k Markovi, ale on byl zabraný do práce a nevšiml si, že vysílá nenápadné signály.

„Nechceš už jít spát?“ zeptala se.

„Ještě se mi nechce spát,“ odpověděl Marek a pokračoval v práci.

„V posteli se nemusí jen spát,“ nevzdávala se Karla. To konečně zabralo.

„A co jiného by se ještě dalo dělat?“ zeptal se o poznání něžněji.

„Třeba číst, psát nebo počítat,“ odpověděla šibalsky a vystrčila ze županu holou nohu.

„Počítat?“ zeptal se nechápavě Marek.

„Třeba polibky,“ napověděla mu.

„Co máš v plánu příští víkend?“ zeptal se, když odpočívali na posteli.

Konečně, pomyslela si Karla a snažila se nedat najevo vzrušení.

„Proč?“

„Říkal jsem si, že si uděláme víkend pro sebe.“

„Vážně? Ty jsi zlato,“ vykřikla radostí. Musel jí zakrýt pusou, aby nevzbudila holky.

„A co holky?“ zeptala se šeptem.

„To už je zařízený,“ řekl Marek. „Tvoje máma se sem nastěhuje. Jen na ten jeden víkend,“ dodal na vysvětlenou.

„A kam pojedeme?“ byla zvědavá.

„To ti neprozradím. Řeknu jen, že to bude v zahraničí a budeme si užívat masáže, saunu, vířivku. A o jídlo bude samozřejmě taky postaráno.“

Objala ho a dlouze políbila.

Čekání se jí zdálo nekonečné. Dny se táhly a ona by dala cokoliv, jen ať už je víkend. Pro maminku sepsala instrukce, co a jak

má kde zapnout, vypnout, udělat. Ale jen pro jistotu. Holky už se o domácnost dokážou postarat i samy. V pátek si vzala půlden dovolené. V poledne zajela pro maminku a přivezla ji. Holky se zatím vrátily ze školy a hned začaly babičku oblétovat.

Karla pobíhala po bytě a snažila se na nic nezapomenout. Zavazadla zabalila pro jistotu už včera, ale najednou si nebyla jistá, jestli tam je všechno, co tam má být.

Za půl hodiny dorazil i Marek. Musela se usmát, protože jí to připadalo neskutečné. Vždycky jezdil z práce až večer. Když se mu podařilo dorazit do šesti, bylo to brzo, a teď nejsou ani dvě a on už je doma. Bez zbytečných řečí se převlékl a zavelel k odjezdu.

„Nezlobte babičku, a kdyby něco, tak cinkněte,“ udělila Karla poslední instrukce a políbila holky i svou matku na tváře.

Marek se usmál a od dveří zamával. „Tak ahoj. V neděli jsme tu jako na koni.“

„Vy přijedete na koni?“ zažertovala Lucka.

„Tak si to hezky užijte,“ volala za nimi babička.

Když Marek nastartoval auto a vyrazil na cestu, Karla si najednou připadala jako v jiném světě.

„Teď už mi prozradíš, kam jedeme?“ zeptala se s úsměvem a levou rukou ho chytila kolem ramen.

„Míříme na Slovensko,“ odpověděl neurčitě.

„Tak to je super. To se tam aspoň domluvíme,“ usmála se a zavzpomínala na dovolenou v Chorvatsku. Marek se při té vzpomínce musel taky zasmát. Paní, u které byli ubytovaní, jim radila, aby jeli pomalu, ale Karla si myslela, že mají cestou dávat pozor na Poláky, protože to znělo podobně.

Za tři hodiny byli na místě. Všechno šlo až nezvykle hladce. Ubytování bylo opravdu luxusní. Na uvítanou je čekala romantická

večeře při svíčkách, a když se večer Markovi ukázala v nové košilce, připadala si jako při námluvách.

Ráno zavolali domů. Všechno bylo v pořádku, a tak si Marek s Karlou užívali saunu, vířivku a masáže. V podvečer se prošli po městě a pak ji pozval na jazzový koncert.

Karla doslova zářila. „Tohle fakt nemá chybu. Takhle si musíme vyrazit častěji, co říkáš?“

Marek neříkal nic, pokud se nepočítá ono neurčité hm.

„Slib mi, že aspoň jednou za rok si uděláme takovýhle romantický víkend,“ dožadovala se odpovědi.

Marek přikývl.

Uteklo to jako voda a nastal čas návratu. Domů přijeli odpocátí. Holcám se víkend s babičkou taky líbil, a tak byli spokojení všichni.

„Nechceš zůstat do zítřka?“ zeptala se babičky Karla, i když věděla, že to nepůjde.

„Zítra musím do práce. Pojedu už dneska!“

„Marek řídil celou cestu, tak tě odvezu já,“ navrhla Karla. Vybalila tašku, zapnula pračku a pak už seděla se svou matkou v autě.

„Bylo to fakt suprovní,“ svěřovala se. „Marek mi slíbil, že si z toho uděláme tradici a jednou za rok podnikneme romantický víkend.“

„Jen jednou za rok?“ zeptala se matka.

„Aspoň jednou za rok,“ odpověděla jí s úsměvem.

Karla pomohla mamince s taškou a doma jí alespoň zalila kytky. Některé byly vysoko na skříni, tak ať nemusí vyskakovat na židli.

„Mrknu se na mail. Kamarádka mi psala esemesku, že mi poslala pár fotek z jedné akce. Měly jsme dámskou jízdu. Chceš se podívat?“ zeptala se Karlina matka.

„Klidně jsi na to mohla juknout i u nás doma. Holky by ti zapnuly počítač.“

„Na to jsme neměly čas,“ usmála se maminka.

„Podívej. Tady je Eva, tady je Alena a to jsem já.“

„Pěkný. Vypadáte rozparáděně,“ řekla Karla, aby něco řekla. Nejraději by už byla zase doma.

„A ještě tu mám mail od tvojí Lucky,“ řekla a hned ho otevřela.

Karla vyskočila jako čertík z krabíčky. Vzpomněla si, jak se někdo před pár měsíci naboural do Eliščina mailu, tak byla ve střehu.

„Co ti píše?“

„Ahoj babi, sem zamylovaná do klukaze třídy. Ty to výš první,“ četla babička.

„Je ti to jasné, že?“ zeptala se Karla. „Tohle Lucka nepsala. Kdyby to byla její práce, tak by musela propadnout z češtiny. A navíc to odeslala o víkendu, když byl počítač, jak tvrdíš, vypnutý.“

„No jo,“ musela uznat maminka.

Karle se vzteky vehnala červeň do tváří.

„Kterej pitomec si takhle zahrává a proč to dělá?“

Celou cestu se snažila uspořádat myšlenky, ale nějak se jí nedařilo. Dorazila celá zpocená. Marek se jí smál. Věděl, že řízení není její hobby, a vždycky si ji proto dobíral.

„Luci, ty jsi psala babičce nějaký mail?“ zeptala se rozechvělým hlasem.

„Ne, proč?“ nechápala Lucka, a tak se Karla přiřítla k počítači a žádala Lucku, ať se přihlásí do své mailové schránky.

„V odeslané poště zase nic není,“ oznámila Karla a proklikla se do koše. „Zase to tu nechal!“ vykřikla rozzlobeně.

„Děje se něco?“ zeptal se Marek a přišel blíž k počítači. Lucka, Eliška i Marek hleděli na podivnou zprávu.

Markovi to naštěstí hned došlo, a tak sám navrhl, že změní i Lucčino heslo.

„Je ti jasný, že to nebyl nikdo ze školy?“ zeptala se ho Karla. „Jedna je na základce, druhá na gymplu,“ připomněla Markovi. Neprotestoval, nic neříkal. Začal se s Luckou domlouvat na novém heslu.

Karla byla rozčilená. Proč si někdo pořád dělá legraci z lásky a ze zamilování? Lucka je naštěstí v pohodě, bere to s nadhledem. Dokonce se pravopisným chybám zasmála, ale Karle to vrtalo hlavou. Proč psal s takovými chybami? Chtěl, aby to vypadalo, jako že to píše dítě? Nejspíš asi nemá vlastní děti, když to nedokáže odhadnout. Lucka je jedna z nejlepších ve třídě, má jazykový cit. Číst a psát tiskacími písmeny uměla už ve školce a takhle mohla psát možná v první třídě, ale ne teď.

„Co bude k večeři?“ zeptala se Eliška a Karla si vzpomněla, že je třeba nachystat jídlo. Vůbec neměla hlad. Připravila pár obložených chlebů, ale sama si nevzala. Žaludek jí svírala podivná nervozita. Nemohla jíst.

„Teď už to bude v pohodě,“ snažil se ji uklidňovat Marek. „Mají nová hesla, ty nikomu neprozradíš ani neukážou. Nic podobného už se nestane.“

Karla by mu ráda věřila, ale nemohla. Měla tušení, že se děje něco hodně zvláštního. Nechápal co, nevěděla proč, ale svým šestým smyslem zachytila podivné vibrace. Najednou dostala strach.

Laura hned poznala, že s Karlou není něco v pořádku.

„Jaký byl víkend?“ zeptala se opatrně. Dokonce si odpustila slovo romantický, které by za jiných okolností obzvlášť zdůraznila.

„Jo, bylo to moc fajn. A košilka měla velký úspěch. Díky za radu!“ usmála se Karla.

„Moc přesvědčivě to nezní,“ vyzvídala dál Laura.

„Fakt to bylo moc fajn, ale stala se taková věc...“

„Jaká věc?“ skočila Karle do řeči.

„Před pár měsíci se někdo naboural do mailu naší Elišce a teď o víkendu udělal totéž Luce. Vždycky z jejich schránky odeslal mail babičce o tom, že jsou zamilované.“

„Počkej,“ zastavila ji Laura, aby si urovnala myšlenky. „Někdo napsal babičce, že je Lucka zamilovaná?“

„Ne! Vypadalo to, jako že to píše Lucka, odešlo to z její adresy, ale ona to nepsala, chápeš?“ líčila vzrušeně Karla.

„Ty jo, tak to je mazec!“ okomentovala to peprně Laura, začalo jí to docházet.

„Někdo musel zjistit jejich hesla. Nejdřív jsme si mysleli, že to byli třeba spolužáci, ale nechodí spolu do třídy. A oba maily byly tak podobný!“ svěřovala se Karla.

„Hm. Je to fakt dost zvláštní. Změnili jste hesla?“ chtěla vědět Laura.

„Jasně. To byla první věc, která nás hned napadla,“ odpověděla Karla.

Ozvalo se zaťukání na dveře. Byl to sám všemohoucí velevážený vešéf. Karle poskočilo srdce. Hned si nenápadně zkontrolovala, jestli má na monitoru něco pracovního a ne zprávy z internetu.

„Paní Karlo,“ obrátil se přímo k ní a Karle braly mrákoty. Tenhle tón dobře znala. Pokusila se o podřízený úsměv.

„Nějak se nám nahromadily dotazy na internetových stránkách. Máte to přece na starosti vy, nemám pravdu?“

Ulevilo se jí, že to není nic horšího.

„Ano, pane řediteli. Omlouvám se, ale byla jsem o víkendu mimo republiku, tak jsem neměla příležitost.“

„Doufám, že se návštěvníkům našich stránek dostane brzké odpovědi. Myslete na dobré jméno naší firmy!“ řekl a přátelsky na Karlu mrkl.

„Odkládám všechno, co snese odkladu, a pouštím se do odpovědí,“ slíbila a ještě před zraky pana ředitele otevřela firemní stránky.

Spokojeně se usmál a odešel.

„Uf!“ vydechla si Karla a vytáhla kapesník, aby si otřela zpocené čelo.

„Nechceš s tím pomoci?“ nabídla se Laura.

„Uvidíme. Mrknem se, co tam je, a pak se uvidí,“ navrhla rozumně Karla.

„Prosím o vysvětlení rozdílu mezi jednoduchým a podvojným účetnictvím,“ zněl jeden dotaz. Karla si vzdychla. „To je furt dokola. Já už z toho asi zblbnu.“

„Nech to na mně,“ mrkla na ni Laura.

„Ale tady je něco přímo pro tebe,“ řekla a četla: „Milá Karlo, obdivuji váš rozhled. Mít takovou ženu doma, tak si pískám!“

„Co to zas je?“ záupěla Karla.

„Napsal to v sobotu a podepsal se zase jako Jarda,“ dodala Laura. „To bude zase ten ctitel,“ mrkla na Karlu. „Toho se už asi nezbavíš,“ zasmála se.

Karle do smíchu nebylo. Co má na tohle odpovědět?

„Co když to psal šéf? Ne proto, že se zamiloval, ale aby si ověřil, jak s lidma komunikuju?“ zeptala se Karla.

Laura se zamyslela. „Všimla jsem si, jak na tebe mrknul. Jestli to nepsal on, tak to stoprocentně četl.“

„Co teď? Mám mu napsat, že jsem vdaná? A že můj muž si taky píská?“ Pak se zamyslela. No jo, jestlipak si Marek se mnou může vůbec pískat?

„To je teda fakt oříšek,“ poznamenala Laura.

Karla seděla s lokty opřenými o stůl a s hlavou v dlaních. Zírala do monitoru a nevěděla, co má udělat.

„Oslovil mě milá Karlo,“ řekla po chvíli.

„Na tom není nic divného, ne? Ví, že na dotazy odpovídá Karla,“ divila se Laura takové banalitě.

„Ani nevím, jak by mě oslovil můj manžel,“ vypadlo bezděčně z Karly.

„Jak to myslíš?“ nevěděla Laura.

„Zajímalo by mě, jestli by mi říkal Karlo, Karličko, Kájo...“

„Děláš si srandu? Copak tvůj muž ti neříká jménem?“

„Ne. Vždycky jenom rovnou řekne to, co potřebuje,“ svěřila se Karla. „Když už je to nutný, tak mi řekne miláčku nebo mamko, ale jménem nikdy.“

Laura byla zaražená. Nevěděla, co na to říct.

„Ale on nikoho neoslovuje jménem,“ dodala Karla na vysvětlenou, aby Marka trochu hájila. „On je spíš na ty informace než na emoce.“

„Aha, tak tím se to vysvětluje,“ řekla Laura, ale myslela si svoje.

Karla dál přemýšlela, jak odpovědět na podivnou zprávu. Napsal v sobotu? Luce se někdo do e-mailové schránky naboural taky v sobotu. Karla vyskočila.

„Co se děje?“ zeptala se vyplašená Laura.

„Třeba to spolu souvisí!“

„Co s čím?“ zeptala se vyděšeně Laura.

„Napsal mi hezký vzkaz a pak udělal hnusnou věc. Třeba to byl on, kdo vlezl holkám do schránky.“

„Myslíš?“ zeptala se opatrně Laura. „A kdy se naboural do Eliščina mailu?“

„To už je tak tři měsíce zpátky. Nevím přesně, ale někdy v tu dobu přišel i ten první vzkaz,“ řekla zamyšleně Karla. „Musím to zjistit přesně. Jestli je to tak, tak si někdo ošklivě zahrává. Proč to dělá? Zkouší, jestli jsem úplně blbá, nebo co?“ Karla byla tak rozčilená, že jí z očí nechtíc vytryskly slzy.

„Co bulíš? Však se to nějak vysvětlí, neboj!“ utěšovala ji Laura a nabídla jí krabici s papírovými kapesníky, kterou měla na svém pracovním stole.

Odpoledne se Karla snažila normálně fungovat, ale tělo vypo-
víдалo službu. Připadala si jako zpomalený film.

„Eli, můžeš se, prosím, znova mrknout na ten falešný e-mail?“ zeptala se Karla své starší dcery.

„Jo, jasně,“ odpověděla Eliška a ochotně otevřela svou e-mailovou schránku. Chvilí hledala, ale nenašla. „Ono to zmizelo. Už to tam není!“ řekla zklamaně.

„Fakt ne?“ zeptala se Karla a chtěla se na vlastní oči přesvědčit.

„No jo, není,“ konstatovala Karla. Uvědomila si, že zpráva zůstala v koši a zprávy z koše se po třiceti dnech automaticky smažou.

„To nevadí,“ utěšila Elišku. Vzala si telefon a zavřela se v ložnici.

„Ahoj, mami,“ pozdravila se se svou matkou, která telefon okamžitě zvedla. „Můžeš se mrknout, kdy ti přišel ten falešný mail od Elišky? Nesmazala jsi ho, že ne?“

„Mám ho, ale na počítač se dostanu až večer. Mám ještě nějaké lítání po úřadech.“

„Jasně, vůbec to nespěchá. Já jen tak.“

„Tak zatím pa a pozdravuj!“

„A ty dobře poříd,“ popřála matce Karla a zaklapla telefon. Zůstala ležet na ustlané posteli a ani si nevšimla, že čas tak neúprosně kvapí.

V zámku se ozvalo zarachocení klíče. Byl to Marek. Karla rychle vstala a s hrůzou si uvědomila, že nemá nic hotovo. Marek je zvyklý, že přijde domů do čistého, ale nestačila vyluxovat. Narychlo se chopila aspoň smetáku.

„Ahoj,“ pozdravil Marek.

„Ahoj,“ odpověděla jako obvykle. Nachystala rychlou večeři a pak si vzpomněla na mail, který jí matka slíbila přeposlat.

Zapnula počítač a zkontrolovala si svou e-mailovou schránku. Bylo tam, co potřebovala. Znovu si přečetla falešný mail a podívala se na datum. Pro jistotu si jej zapsala na kousek papíru z bločku, který byl u počítače. Pak si otevřela firemní stránku s místem pro dotazy a hledala vzkaz od neznámého. Když ho našla, polilo ji horko.

„Ježíšmarjá, to sedí!“ vykřikla bezděčně.

„Co zas máš?“ zeptal se Marek.

Nemohla si to nechat pro sebe a hned se začala svěřovat: „Ty maily nebyly jen tak náhodné. Udělal to jeden a ten samý člověk.“

„Proč myslíš?“ nechápal Marek.

„Pamatuješ, jak mi napsal na stránky, že mě miluje?“

Marek se na ni podíval, ale jinak nehnul brvou. Karla se nenechala zastavit a pokračovala: „V ten samý den se naboural do mailu Elišce.“ Karla se odmlčela. „A v sobotu mi napsal znova. Podívej!“

Marek si vzkaz přečetl a procedil mezi zuby: „No a co jako?“

„Přesně v ten den se někdo naboural i do mailu naší Lucce. Chápeš?“

Marek se chvíli odmlčel. „Jak můžeš vědět, že je to jeden a ten samej magor?“

„Nevím. Prostě si to tak myslím. A začínám mít strach. Tím vzkazem mi dal vždycky znamení, že něco provede.“

„Nesmysl!“ zavrčel Marek. „To máš z těch detektivek! Jestli uvidím, že zase čteš nějakou detektivku, tak poletí!“

„Kdo? Já, nebo knížka?“ snažila se situaci odlehčit Karla, ale do smíchu jí vůbec nebylo. Když si Marek sedl ke svému pracovnímu notebooku, prohlédla si ostatní zprávy ve své e-mailové schránce. Monika děkovala za knížky, Lenka poslala nějaké blbiny, co se mají přeposlat deseti lidem, jinak už se člověk nikdy nedočká štěstí, pozvánka na seminář, brácha poslal fotky a pak...

Karla se zarazila. Ve schránce byl mail, který ještě nečetla, ale přesto byl odtučněný. Musel na něj někdo kliknout a přečíst ho. Ale kdo? Ona? Ne!

„Marku,“ pokusila se přivolat manžela znovu, ale měl na uších sluchátka a při práci poslouchal nějakou hudbu na YouTube. Uvažovala, co má udělat. V první řadě změnit heslo. Bez Marka to ještě nikdy nedělala. Nemůže to být nic složitého. Klikla na nastavení schránky. „Mám to,“ zaradovala se. Byla na sebe pyšná, že to zvládla i bez něj. Teď už snad bude klid. Chvíli jen tak hleděla do monitoru a přemýšlela, jak to ten někdo dělá. Slyšela o různých hackerech, kteří se na dálku nabourají do důležitých počítačů, ale technicky si to vůbec nedovedla představit. Pak si vzpomněla, že

jedna bývalá kolegyně má manžela, který pracuje jako programátor a počítačový expert. Od myšlenky nebylo daleko k činu. Důkladně si prohlédla staré maily, aby na Jarku našla kontakt. Sice to chvíli trvalo, ale podařilo se. Začala ťukat zprávu.

Ahoj Jarko,

doufám, že se ti vede dobře. Co kluci? Už jsou z nich hokejoví velmistři? Je to už celá věčnost, co jsme se viděly naposledy. Nechceš se někdy stavit na kafe?

Stala se mi taková věc. Někdo se naboural do počítače jedné dcery a pak poslal jejím jménem mail babičce. Pak totéž udělal i druhé dceři. A já se obávám, že byl i v mojí schránce. Našla jsem jeden mail přečtený, i když jsem ho nečetla. Taky mi někdo píše vzkazy na stránky naší firmy. Mám tam finanční a účetní poradnu. Však se na to jukni. Ty vzkazy prý přišly přes nějaké proxy nebo co z Číny. Nemohl by mi tvůj manžel poradit, co mám dělat?

Posílám pozdravy, čauky, mějte se, jak nejlíp to jde!

Karla

Pro jistotu zprávu hned smazala, i když s novým heslem se cítila víc chráněná. Jestli dokázal prolomit minulé heslo, nejspíš mu chvíli potrvá, než zjistí i to nové. Pak se odhlásila ze schránky, vypnula počítač a šla spát. Teprve v posteli si uvědomila, že Marek už leží v ložnici a čte si něco na tabletu. Taky sáhla po rozečtené detektivce, ale nemohla se soustředit. Oči jí tékaly po jednom a tomtéž řádku a mozek si dělal, co chtěl. Proč to ten někdo dělá? Čeho chce docílit? A proč leze do mailů dětí? Proč udělal něco, co se tak snadno odhalí? Proč to poslal zrovna babičce, a ne někomu cizímu? Chtěl, aby se na to přišlo? A proč? Krucipísek, proč?

Marek popřál dobrou noc a zhasl lampičku na svém psacím stole. Zhasla taky, aby ho nerušila, ale spánek nepřicházel. Mozek nedokázal vypnout.

Ráno se v koupelně sama sebe polekala. Snažila se kruhy pod očima zamaskovat silnější vrstvou make-upu, popraskané žilky v očích ji ale prozradily.

„Jsi OK?“ zeptala se Laura místo pozdravu.

„On vlezl i do mého mejlu. Proč to dělá?“ zeptala se Karla zoufale, ale Laura jí odpovědět nedokázala.

„V noci jsem přemýšlela,“ řekla Karla.

„Vypadáš na to,“ neodpustila si poznamenat Laura.

Karla nahodila zoufalý výraz a pak pokračovala: „Tím, že mi napíše vzkaz na stránky, mi dá předem vědět, že něco provede.“

Laura pokrčila rameny.

„Víš, napadlo mě, že bych tu poradnu pustila. Když to za mě vezme někdo jiný, tak třeba budu mít klid. Nebude mít šanci si se mnou takhle pohrávat.“

„To nezní špatně,“ uznala Laura. „Ale má to jeden háček. Nezapomeň, že se to financuje z evropských dotací. Musely by se zrušit nebo změnit smlouvy, a na to náš šéf nepřistoupí.“

„Aspoň to zkusím,“ povzddechla si Karla a uvařila si silnou kávu, aby se po probdělé noci trochu vzpamatovala.

„Tak já za ním zkusím zajít,“ nadechla se Karla. Laura na ni mrkla a ukázala sevřené pěsti, jako že jí přeje štěstí.